

Arrest

nr. 185 142 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar vader (en moeder) wordt bij arrest nr. 185 141 van 5 april 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 69 552 en 69 553 van 28 oktober 2011 omdat hun beweerde verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is. Verzoeker bleek immers niet op de hoogte te zijn van verschillende belangrijke aspecten van de leefwereld van de hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel en van het dagelijkse leven in de stad en verzoekers konden allebei hun levensomstandigheden van de laatste jaren in Kaboel niet geloofwaardig voorstellen.

Hun tweede asielaanvraag werd op 18 januari 2016 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers nog steeds geen zicht bieden op hun werkelijke identiteit en werkelijke verblijfssituatie voor hun komst naar België. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers inzake hun huidige derde asielaanvraag nog steeds volharden van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een Indische verblijfsvergunning, kopieën van een paspoort en een enveloppe verstuurd vanuit India.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde verblijf in Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers nog steeds geen reëel zicht bieden op hun verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor ze de asielinstanties verhinderen zich een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan internationale bescherming.

4.2. Ofschoon uit het administratief dossier blijkt dat, zoals in voorliggend verzoekschrift terecht aangegeven, verzoekers de Indische verblijfsvergunning inderdaad in origineel hebben voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat de in de bestreden beslissing gedane foutieve motivering dat de verblijfsvergunning een loutere fotokopie betreft waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, een overtollig motief betreft. Het gegeven dat voormeld document toch in origineel werd bijgebracht, doet immers geen afbreuk aan de overige motieven die de bestreden beslissing dragen, met name (i) de vaststelling dat verzoekers het paspoort en de verblijfsvergunning heden weten voor te leggen terwijl zij tijdens de vorige asielprocedure verklaard hebben dat deze documenten vernietigd werden, (ii) hun verklaringen en dat van hun zoon niet overeenkomen met de gegevens op de stukken, (iii) documenten enkel een ondersteunende werking hebben en (iv) valse en vervalste Afghaanse documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoekster en hun zoon bij aankomst in India nooit een verblijfsvergunning hebben aangevraagd en verzoeker na 2007 evenmin gelet op hun precaire financiële toestand, biedt geen verschoning voor de gedane vaststelling dat hun verklaringen en dat van hun zoon niet overeenkomen met de informatie uit de verblijfsvergunning waaruit moet blijken dat verzoeker tot 2007 over een legaal verblijf in India beschikte. Zo de minderjarigheid van verzoekers hun zoon eventueel in aanmerking zou kunnen worden genomen ter verschoning hiervan, dan nog blijft vaststaan dat verzoeksters verklaringen (i) niet overeenkomt met wat verzoeker en hun zoon verklaarden en (ii) evenmin overeenkomt met wat uit de verblijfsvergunning blijkt. De commissaris-generaal stelt terecht dat de vaststelling dat verzoekers hun verklaringen niet overeenkomen met de gegevens uit het stuk waarmee zij hun verklaringen willen aantonen, de bewijswaarde van het stuk verder ondermijnt.

In de mate verzoekers voorhouden dat het aandienen van een valse reden voor het ontbreken van stukken slechts om een klein detail gaat, kunnen zij niet worden gevolgd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de asielinstanties van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie verschaft. Dat zij in weerwil met de medewerkingsplicht die op hen rust, nagelaten hebben waarachtige verklaringen af te leggen omdat zij vreesden dat de werkelijke reden van overmacht (namelijk de problematiek met de huisbaas) niet aannemelijk zou overkomen, neemt de raad niet aan. Het gegeven dat verzoekers zich hebben bediend van valse verklaringen voor het ontbreken van stukken doet afbreuk aan de authenticiteit van de desbetreffende stukken evenals aan hun algehele geloofwaardigheid.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arresten nrs. 69 552 en 69 553 van 28 oktober 2011 en uit de motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Waar verzoekers, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie (M.M. tegen Ierland), aanvoeren dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden

benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekers gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten, alwaar zij schromelijk in gebreke blijven daar zij nog steeds geen zicht bieden op hun werkelijke identiteit en verblijfssituatie voor hun komst naar België. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het verifiëren van documenten bij de Indische autoriteiten.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers niet verder komen dan het volharden in hun Afghaanse nationaliteit, het herhalen van reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten. De verwijzing naar hun kwetsbaar profiel is evenmin dienstig aangezien verzoekers geen duidelijkheid verschaffen over hun werkelijke identiteit en verblijfssituatie voor hun komst naar België. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, in tegenstelling tot de hen aangehaalde zaak Singh, geen betekenisvolle documenten hebben neergelegd met betrekking tot hun nationaliteit en vroegere verblijfsplaats(en).

4.3. In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. De Raad verandert zijn standpunt. Zoals reeds in de beschikking werd gesteld, betreft de Indische verblijfsvergunning een origineel. De vaststelling dat verzoekende partijen daarover gelogen hebben in het verleden en zij daarover tegenstrijdige verklaringen afleggen doet geen afbreuk aan deze Indische verblijfstitel waaruit kan afgeleid worden dat verzoekende partijen een reële bescherming genoten in India gedurende verschillende jaren. Verzoekende partijen leggen thans ter terechtzitting ook een origineel paspoort neer dat zij (blijkens hun verklaringen) met veel moeite toevallig hebben teruggevonden.

Het administratief dossier bevat geen informatie omtrent de situatie en de bescherming in India van de Afghaanse Sikh-gemeenschap die in de jaren '90 naar India verhuisden. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

Derhalve dient de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij eveneens (overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet) te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 december 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS